

De kansmachine

TOM KENIS

De kansmachine

Manteau

MEESTERS IN MISDAAD

Dank aan eenieder die het schrijven, vertalen en verschijnen van dit boek mede mogelijk gemaakt heeft, rechtstreeks of onrechtstreeks. Papa en mama first and foremost. Delphine Thizy, Ksenya Egorova, Kate Burton, Karel Dierickx, Thomas Devos, Ben Kidoum, Jean-Yves Leblon, Tom Peeters, Bongani Diko, Tarek Anous. Niet noodzakelijk in welke volgorde dan ook.

© 2014 Uitgeverij Manteau / WPG Uitgevers België nv,
Mechelsesteenweg 203, B-2018 Antwerpen en Tom Kenis
www.manteau.be
info@manteau.be

Vertegenwoordiging in Nederland:
Singel 262 – 1016 AC Amsterdam
Postbus 3879 – 1001 AR Amsterdam

Eerste druk mei 2014

Omslagontwerp: Wil Immink
Omslagfoto: Wil Immink Design / Shutterstock (achtergrond) /
Thinkstock (man)
Opmaak binnenwerk: Ready2Print

Alle rechten voorbehouden. Niets uit deze uitgave mag worden veeleelvoudigd, opgeslagen in een geautomatiseerd gegevensbestand of openbaar gemaakt, in enige vorm of op enige wijze, hetzij elektronisch, mechanisch, door fotokopieën, opnamen of op welke wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

ISBN 978 90 223 2956 6
D 2014/0034/279
NUR 330

Er zijn er die zeggen dat alles wat kan zijn en alles wat niet kan zijn ergens bestaat. Er zijn er die denken dat het leven eindeloze realiteit is, werkelijkheid achter werkelijkheid, eindeloos wervelend in de kosmos, miljarden en miljarden manifeste werelden. Aan de grondslag van dit alles: de onmanifeste, absolute werkelijkheid. Er zijn er die deze laatste een heel leven lang proberen te vinden. Wee hun gebeente.

Anoniem, Cambodja, circa 100 voor Christus

Aste onder de pinnekesdroëd dükrups,
moeste oplette vür de stroom en de pinnekes.
Bilzens gezegde, circa 1545

Je tijd is beperkt, dus verspil hem niet met andermans leven te leiden.
Steve Jobs, 2005

DEEL

1

Gisteravond kreeg ze het telefoontje. Dat het uitzendbureau zo laat nog belde. Niet dat Martine daar ook maar een moment bij stilstond, zo blij was ze. Blijer dan ze in lange tijd geweest was. Ze vroegen of ze nog steeds beschikbaar was voor de baan, en ze zei: 'Ja.' Ben je gek? Tuurlijk. Een miljard keer ja! 'Dit is...' Ze wist niet goed wat te zeggen. Het kon haar niet schelen. Eender wat om weg te komen van de boerderij. Dat zei ze niet. Tuurlijk niet. Met haar knieën van zo'n twintig jaar geleden had ze op en neer gesprongen, met haar vingers geknipt en zichzelf een high five gegeven. Ze had haar man gegodweetwat als het hem meer kon schelen dan de broodnodige extra inkomsten. Claude Brumagne beloonde haar goede luim met een frons en instructies om de tractor aan de gang te krijgen zonder sleutel. De sleutel die Martine eerder die dag in het contact van de oude Massey Ferguson in tweeën gebroken had. Het rare was: hij had haar vandaag nog niet uitgescholden. Nee, morgen was de grote dag, en ze hadden het geld echt nodig. Ze kon er maar beter op haar paasbest uitzien. Haar toekomstige kantoorgenoten zouden zich wellicht meer vragen stellen bij een blauw oog dan de twee dozijn melkkoeien die ze elke morgen begroette met een zo mogelijk nog triestere blik dan de hare.

'Wat doen ze daar? Advocaten?' Claude wreef duim en wijsvinger over elkaar. Zijn wenkbrauwen gingen op en neer zoals dat konijn dat hij maar niet te pakken kreeg. Het konijn dat

zijn bloemkool en zijn wortelen en zijn uien opvrat. ‘Welk een pute de lapin eet er nu uien? Geen wonder dat er maar eentje is. Een geluk bij een ongeluk!’ Claude was zichzelf zo erkentelijk voor die grap dat hij die al een paar weken lang te pas en te onpas herhaalde. Misschien ter compensatie van de financiële toestand van zijn boerderij, of liever, de boerderij van de bank. Laten we wel wezen. Het kon elk moment gedaan zijn. En toen ging de telefoon. Claude ging rechtop zitten, ogen op vijf voor twaalf. Hij zat in zijn favoriete doorzakker in de hoek waar hij pijp rookte ’s avonds, voor, tijdens, of na haar toe te bulderen dat ze veel te mager was voor een boerenwif. Dat ze er vroeger nogal eens anders uitzagen.

Martine smachtte naar die job. En Claude kon die maandelijksche cheque goed gebruiken. Ze had zich haar terugkeer naar de arbeidsmarkt anders voorgesteld. Als ze er überhaupt nog op had gehoopt na een afgebroken secretaresseopleiding en bijna dertig jaar bucolische vergetelheid. Claude was geen fan van zulke nieuwerwetse ideeën als vrouwen op de werkvloer, tenzij die werkvloer bedekt was met stro en uitwerpselen. Claude werd geboren in 1947, een jaar voordat de invoering van het vrouwenstemrecht België de twintigste eeuw binnen lokte. ‘Wie gaat er voor de dieren zorgen?’ Martine had de vraag zien aankomen. Antoine, hun zoon, kon een deel van haar taken overnemen. Tenzij zijn schoolcijfers omlaag bleven gaan. Afgaande op zijn rapporten geen onwaarschijnlijk scenario – in dat geval moest Claude maar een knecht in dienst nemen. Hoewel er geen geld was... Nee, er was geen andere uitweg dan die job.

De tram deponeerde haar aan de voorkant van de toren. Ze deed haar best er niet nerveus uit te zien. Ze kon het bloed langs haar trommelvliezen horen suizen en probeerde zichzelf te kalmeren. Het agentschap had alles geregeld. Het contract lag bij de receptie. Welke verdieping hadden ze gezegd? De blinkende wanden alom maakten nogal een indruk. Aan de andere

kant: alles wat geen stal of kippenhok was, bracht Martine dezer dagen aan het zwijmelen. Zij hadden een badge klaarliggen. Eén badge voor de deuren en een andere voor de lift. Martine aarzelde een seconde voor ze binnenging. Rookte ze maar. Rokers hadden altijd iets omhanden. Die zagen er nooit ongemakkelijk uit. Bleek, dat wel, maar met een missie, gefocust. Vinger aan de pols, roddel op de tong. Wie is de nieuwe secretaresse? Al gezien? Wie, die dame op middelbare leeftijd, peperblond? Ze rookt niet. Ze komt van het platteland. Ik heb gehoord dat ze op een boerderij woont. Ik wed dat je het kan ruiken. Wacht maar tot ze haar mond opendoet. Haha. Daar komt vast niks uit omdat ze niks weet. Iemand zei dat iemand anders gehoord had dat haar man haar van school had gehaald om zijn koeien te melken. Domme koe! Hahaha.

Alles was aluminium. Zelfs de vloer. Zelfs de lijsten van de glazen deur die koud en meedogenloos terugstaarde. Niet zenuwachtig zijn. Het was begin oktober en de frisse wind blies Martine terug naar school, een eenvoudiger tijd, toen ze nog niet alle verkeerde keuzes gemaakt had.

Oké. Ze was er klaar voor. Een jonge vrouw kamikaasde haar sigaret op een asbakzuil. Ze schoot voor haar langs zonder zweem van erbarmen. Een tiental anderen volgden. Een roedel jonge mannen. Met gedempte stem wisselden ze hints uit aangaande hun respectieve weekends, het ene nog geslaagder en gewaagder dan het andere. Veel gezopen, man. Hoeveel? Goh, veel. Wijven? Niet te doen. Steeds meer mensen druppelden binnen. Toen ging de kraan helemaal open en de overstroming tilde Martine op als een badeend in de richting van de lift, waar de menigte rustig werd, waardig als voor een opgebaarde koning.

Het saaie en eenvormige kantoorinterieur stak droog en dus aangenaam af tegen, pakweg, een modderig erf omzoomd met afbrokkelende loodsen, een roestige ploeg, sproeier, dito balenpers en het karkas van een McCormick-maaidorser met open

cabine van het bouwjaar 1954. Martine bevond zich op de zevenenveertigste verdieping van de Black Tower en alles om haar heen was glas, met een suggestie van goedkoop hout hier en daar, en grijze vloerbedekking om het geroezemoes van fax, telefoon en roddels te dempen.

‘U bent vast juffrouw Brumagne. Is het “mevrouw” of “juffrouw”? Haha! Let maar niet op mij. Ik ben een oude dwaas, zoals dat heet. Welkom, welkom!’ De man, vermoedelijk vooraan in de vijftig, glimlachte een miljoen tanden bloot. Hij schudde haar hand en bleef die min of meer de hele morgen vasthouden.

‘Snor.’ Een accurate observatie, dat wel. Het was eruit voor ze er erg in had. Het menselijk brein, dat van Martine althans, was haar eigenaar nu en dan te snel af. Ze had net zo goed kunnen zeggen: ‘Aangenaam kennis te maken.’ Totaal aanvaardbaar. Op die manier had het wellicht wat langer geduurd voor de onvermijdelijke tongen in gang schoten. Maar dat zei ze niet. Ze zei: ‘Snor.’ Zomaar. Zonder werkwoord om dat verrassende zelfstandig naamwoord van een beetje context te voorzien. Hele voetbalvelden aan vast tapijt konden de plotselinge stilte niet dempen. ‘Zit wel snor hier...’ probeerde ze nog, maar het kwaad was al geschied.

‘Ha! Jawel. Dank je’, zei de man, terwijl hij de stevige rups aaide die paardjereed op zijn bovenlip. Dan bekeek hij haar even vanuit zijn ooghoeken. ‘Volg mij. Kan je een geheim bewaren?’

Ze knikte.

Hij wandelde onverstoorbaar verder. ‘Goed, goed. Wij hebben goede mensen nodig hier. Discretie. Zakendoen gaat helemaal over discretie vandaag in de dagen.’ Hij schakelde naadloos tussen Frans en Nederlands, dit laatste met een charmant accent, her en der versierd met aandoenlijke uitschuivers. ‘Informaties. Waardevoller dan goud, of misschien een mooi horloge. Hou je van horloges? Ik hou van horloges. Een horloge zegt veel over een man. Ik zeg, toon me je horloge en ik zal je vertellen

hoe laat is het. Haha! Zie je? En de tijd is geld. Een hele hoop geld. En weet je...' Hij gaf haar een stevige por. 'Het ironische is: het enige wat je niet kan kopen met geld is de tijd. De tijd is geld, maar het geld is niet altijd de tijd. Zie je dat? Ja? Jij zal veel leren in onze business. Welkom, welkom. Loop met me mee. Je moet bijblijven. De dingen gaan hier snel. Informaties. Inlichtingen. Eén woord kan het verschil betekenen tussen leven en dood. Dat is natuurlijk. Je maakt de juiste compliment aan de juiste persoon, de juiste vrouw of man, en voilà, je tekent het contract dat je maanden lang, soms langer, achternazit. Hier bij BrightWaterHoseFutures weten we wanneer we ons praatgat dicht moeten houden. Dat vertelde ik laatst nog aan James, generaal Kabarebe, hij is de minister van Defensie in Rwanda. In Afrika. Ça va? We waren een tijdje geleden aan het lunchen. Zeevruchten, champagne. Tweehonderd euro per kop. Zo zeg je dat, toch? Per kop. Tweehonderd euro. Kan je dat geloven? Je moet geld spenderen om geld te verdienen. Da's een wet van de fysica. Net als de appel op het hoofd van Newton.'

Hij wreef even over zijn hoofd met een grimas en probeerde dan zijn overkam weer plat te leggen.

'Arme man. Ik zei tegen hem, de president, ik zei: "U kan op ons rekenen." Hij zei: "We stellen een delicate afhandeling zeer op prijs." Ik zei: "Kijk mij in de oogbol, bij ons bent u op de juiste adres. We zijn de absolute discretie zelf." Mensen zoals wij, mannen van de wereld, bepaalde dingen begrijpen wij gewoon zonder elk *petit detail* te moeten bespreken. Details zijn voor de officieren in de loopgraven, zei ik. Het is echt een kwestie van hoe je kijkt naar de dingen. Ça va? Wil je koffie? Koffie is wat je nodig hebt. Het maakt de hersenen sneller. Snelle hersenen, trage hersenen; de langzame hersenen wordt opgegeten door de leeuw. Een delicatessen! Natuurlijke selectie. Houdt u van natuurdocumentaires? Vergeet die MBA, chique diploma's. Dat heb je niet nodig. Dat vertel ik de jonge mensen hier. Oké, haal

dat vodge papier maar binnen, alleen om je ouders gelukkig te maken? Zij zijn verantwoordelijk voor hun eigen geluk. Dit gaat over jou. Ben jij gelukkig?’

Hij pauzeerde en keek haar in de ogen.

Martine hield niet van leugens. Ze opende haar mond even, maar bedacht zich toen. Zwijgen om bestwil.

Hij ging onverstoord verder: ‘Discretie, voorzichtigheid. We lopen de hele tijd op gekookte eieren. Je moet koffiedrinken. Wacht. Miko? Waar is Miko? Miko!’

Een wat verward uitzierende kerel, klein van postuur met een net-uit-bedhaardos, kwam haastig aanzetten.

‘Zorg ervoor dat deze aantrekkelijke dame wat cafeïne binnenkrijgt. Melk? Suiker? Het is niet wat je doet, het is hoe je het doet! Hoewel, je kan ook niet eender wat doen. Alles doet ertoe. Welkom.’

‘Ja.’

‘Je bedoelt: ja, suiker en melk? Beide? Laat maar. Miko, breng de hele... Miko? Waar is hij nu naartoe?’ De man pauzeerde weer. ‘Waar zijn mijn manieren? Ik ben Serge Huissier, natuurlijk. Directeur. BrightWaterHoseFutures. BWHF zoals we zeggen. In mijn vorige leven was ik... Miko? Ik zet die gast nog eens aan de deur. Haha!’

Gedurende een slopend uur maakte Martine kennis met een veel kleiner team dan wat die dame in het uitzendbureau en de uitgestrekte kantoorruimte suggereerden.

9 oktober

08.05 [Doelwit] gezeten aan bureau sinds 06.12. Per onge-
woon vroege ochtend. Waarschijnlijk ten gevolge voorafgaande
avond: ontmoeting [JM] in liederlijk etablissement Archiduc.

8 oktober

23.36 Jonge Man [JM] bestelt gin-tonic ten behoeve van [Doelwit], en verschijnt dan schalks van achter vleugelpiano. Identiteit [JM] te verifiëren aangaande verdacht voorkomen.

Vraagstelling: Lobbyist? Handelaar in illegale diamanten? Edelmetalenmokkelaar? 'Consultant'? Te Brussel, centrale locus voor ad hoc economische oorlogsvoering = iedereen verdacht. [JM] kwakzalvert over schilderkunst en andere artistieke richtheden ter vergaring van commerciële, militaire en/of seksuele inlichtingen. [Doelwit] geeft rij mooie, rechte tanden prijs; verwijdt friségewassen kastanjebruine haar uit bleke, slanke hals.

Vraagstelling: Wie is lokaas voor wie? [JM] = iemand van ons?

9 oktober

01.35 [JM] kust [Doelwit] op beide lippen per ongepast sociaal gedrag. [Doelwit] veinst goedkeuring met verve. Volledige sequentie vergt niet meer dan 3 min. 40 sec. 'Bij jou of bij mij', zegt [Doelwit], precies 2 min. 35 sec. later.

05.30 [Doelwit] wordt wakker in niet-familiaire slaapkamer. Afwezigheid van reservetandenborstel bijkomende complicatie wegens afkeer voor onhygiënische toestanden. [JM] naar eigen zeggen per hoogdringendheid laat voor zakenvlucht, spreekt gedurende 9 min. 20 sec. over Frequent Flyer Miles, excellente loungevoorzieningen bij Etihad, te vermijden hotels in Dubai wegens ondermaatse '98 bordeaux, en de beste manier om gratis businessupgrade te bedingen.

05.42 'Mijn taxi kan elk moment hier zijn', zegt [JM], per haar-speld [mic2] terwijl hij zijn veters knoopt. 'Ik bel je', voegt hij toe per zonder glimlach.

05.47 [Doelwit] sluit deur achter zich, wandelt naar dichtstbijzijnde metrostation. [Louise]

07.00 Taxi nog steeds niet aangekomen per [JM] = leugenaar.

o8.50 Directeur Serge Huissier [DSH] introduceert nieuwe secretaresse aan collega's BrightWaterHoseFutures [BWHF], inclusief Uw Gemachtigde. Nieuwe secretaresse = bijzonder zenuwachtig = Martine Brumagne [MB], schichtige blik, links, rechts, dan nogmaals links, rechts.

Voorlopige conclusies: [MB] in gevaar, en/of gevaarlijk.

Aanbeveling: Op de voet te volgen door extra mankracht: andere dan Uw Gemachtigde = meer dan fulltime bezig met [Doelwit].

o8.52 [DSH] introduceert [MB] aan [Doelwit]: 'Martine, dit is juffrouw Jennifer Beaulieu. Jennifer werkt al een goed jaar bij ons, en ik weet nog steeds niet wat ze precies doet. Haha! In plaats van een carrière als fotomodel houdt ze zich bezig met ons sub-Sahara-cliënteel. Ha! Er zijn nog idealisten in de wereld, zodat de goegemeente 's nachts kan slapen. Tu comprends? Kastanjebruine lokken als die van haar – ze kan miljoenen verdienen door wat te lachen naar een camera.' [DSH] maakt vingerknip. [Doelwit] glimlacht ongemakkelijk. [DSH] niet te stoppen. 'Wij hebben chance dat we haar hebben. Je moet haar eens zien aan een computer. Wow. Tokkelen. Comme une folle, qoui. We kunnen veel op afstand doen dezer dagen. Telefoon, e-mail. Er hoeft niemand nog malaria te krijgen. Stel je voor. Inkoop en verkoop van grondstoffen, miljoenen tonnen elk jaar, gebeurt tegenwoordig via elektronen die bijna niets wegen. Informaties vergaren, versturen, doorsturen, terugsturen, bijsturen. Alles gebeurt met de modernste middelen. Fax, noem maar op. Alles is zeer hightech, tu vois. De elektronen, protonen, neutronen vliegen hier links en rechts. Buck Rogers. Satellieten. Ruimtevaarttechnologie! Goh... Ze zijn op de maan geland, putain. Excuseer. De maan, verdorie zeg.'

o9.01 [BWHF]-werknemers keren terug naar respectieve werkstations. [MB], [Doelwit], [DSH]. Uw Gemachtigde zet afstand-monitoring verder per brilmontuur [cam1]. [DSH] onstuitbaar:

‘Vorige week zat ik op een heuvel in Afrika. Ik ga je vertellen in welk land. Nee, ik zeg het je niet. Confidentialiteit boven alles! Altijd. Praten is zilver, maar de mijnbouw is goud waard. Haha! Ik was aan het babbelen met een goeie vriend van mij. Hij commandeert een militie van het Lord’s Resistance Army. Ken je die? Er wordt nogal paniekerig over gedaan op de journaals. Ik kan je zijn naam niet vertellen. Ik zou je moeten doden.’ [DSH] knipoogt. ‘Niet omdat ik dat wil doen. Non, non. Allee. Hij zou je sowieso vermoorden, maar ik zou het sneller doen. Met minder pijn. Je zou me dankbaar zijn. Ja, Afrika hè. Toestanden, verschrikkelijk... We zaten een paar honderd kilometer ten noorden van Kampala. Ik ga je niet vertellen waar. Die gasten. Hola zeg.’ [DSH] onderbreekt zichzelf. [MB] kijkt toe, verward haar + dito gedachten. ‘Dit is geen grap voor die gasten. Die vermoorden je voor het beledigen van een of andere heilige boom in hun dorp. Maar de vriendelijkste mensen die er zijn. Pas possible. Qua gastvrijheid staat Afrika één in de hitparade. Alle hip en pop-rap waar de jeugd naar luistert nu. Tsk tsk. Nee, Afrikanen, die geven je de laatste koe die ze hebben. Oui, oui. Als blanke lijd je in Afrika geen honger.’ [MB] luistert, ogen breed als de E40. [DSH] zet door: ‘Ik, ik ben een echte militair. Vroeger, amai niet. Frans vreemdelingenlegioen. De enige Belg in ons squadron. Ze maakten het mij niet gemakkelijk. Potverdorie. Hein? Maar ik bleef. Jawel. Ik keek ze staalhard in de oogkas, daar. Respect, dat moet je afdwingen. Dat is wat ik zeg tegen al de medewerkers hier. Ik stuur mijn kinderen – oui, wij zijn allemaal familie hier – ik stuur mijn kinderen niet met een Lonely Planet op pad om te onderhandelen met oorlogsmisdadigers. Ze peuzelen hen levend op. Ze maken kleine gehaktballetjes van hun zachte delen. Haha. Ze maken je kapot. Of erger. Het wordt erger en erger elke dag. Je moet stalen ballen hebben. Die haal je niet gemakkelijk door de molen. Of aluminium. Die roesten niet.’ Nog meer knipogen. ‘Dat probeer ik alle nieuwkomers te

vertellen. Van metaal kan je geen gehaktballen maken. Dat smaakt trouwens niet. Slagers kunnen geen auto's maken. Of omgekeerd. Daar ben ik van overtuigd.' [DSH] staart › boezem [MB]. 'Hard zoals de wielbouten van een Volvo-truck. Maak daar maar eens lasagne mee. Zo goed kan niemand koken. Niemand. Zelfs ik niet. En ik kan er wat van. Misschien nodig ik je wel eens uit bij mij. Ik zou je nogal eens wat tonen.' [DSH] brengt zijn gezicht tot op › dan 10 cm van [MB]. 'Hard als wielbouten', herhaalt hij. 'Jennifer, kan je mevrouw Brumagne – mag ik Martine zeggen? Breng je haar een kop koffie? Suiker. Melk. Ja? Waar is Miko nu weer heen?'

10.12 [Doelwit] botst tegen Uw Gemachtigde in krappe gang-uitsparing = tevens koffiehoeck. Voorhoofd pijnlijk tegen voorhoofd. Uw Gemachtigde verontschuldigt zich, raapt hoornen montuur bril ter inspectie. Jammerlijk: [cam1] = defect + gebarssten glas. Voorlopig enkel audio beschikbaar tot de unit vervangen is.

Benodigd: Operatie vervanging [cam1] onmiddellijk op te zetten!

'Maak je geen zorgen', dixit [Doelwit], aanvankelijk ontzet. 'Echt, maak je geen zorgen.' [Doelwit] wrijft over perfect gevormd voorhoofd (nu met buil). 'Senseo? Gooi je er eentje bij voor mij?'

'De mannen. Wat gebeurt er hier allemaal?' zegt Mareck Vanmeersch [MV], die daar plots (= verdacht?) staat met grimas, knipogend. Heeft hij ons staan afluisteren?

Voorlopige conclusies: [MV] dringend onder loop te nemen. Zie eerdere aanvraag: meer mankracht. Uw Gemachtigde overvraagd wegens ongewoon mobiel [Doelwit]: sociaal, economisch (schoenen!) en seksueel.

[Doelwit] en Uw Gemachtigde maken ruimte voor [MV].

'Hey Mareck! Koffie?' [Doelwit] glimlacht. 'Ik maak hier net een kopje voor onze nieuwe secretaresse. Ben benieuwd hoe lang deze het uithoudt.'

Hi Lory!

Goeiemorgen! Hoe gaat het?

Het is maandag. Ik hou niet van maandagen. Maandagen zijn het ergste wat er is. Correctie, dinsdag is het ergste. Je weet wat je hebt aan een maandag. Eerste dag na zondag. Weer aan het werk. Stroop je mouwen op, 'get over it, and get it over with'. Weet je wel? Pak je machete, en baan je een weg door die inbox. Dag collega's! Hoe was je weekend? Iets leuks gedaan? Ach zo, dat klinkt ongelooflijk saai, maar ik zal even glimlachen en knikken. Om je naar de mond te praten vertel ik je dan misschien dat ik al lang probeer om naar Mini-Europa te gaan, maar er gewoon nog niet toe ben gekomen. Niet, en dat verzwijg ik dan, beleefd als ik ben, omdat ik liever een roestige nagel door mijn trommelvlies jaag. Gelukkig kan je die maandaggesprekken kort houden. Sorry, ik heb zo meteen een conf call. Tot straks! Kortom: maandag is een vertrouwde factor. Je ziet de klootzakken drie dagen lang aankomen, maar je bent erop voorbereid en je bent blij als een konijn als ze voorbij zijn. Voorspelbaarheid maakt de ergste dingen draaglijk. Na drinken komt de kater. Dat weet je. Onbeschermde seks met wildvreemden geeft aids, of erger nog: baby's. Eén plus één is twee. Da's wiskunde. Daar is niks mysterieus aan. Zero verrassingen!

Woensdag is de 'cut-off', zoals ze zeggen. Je bent halverwege, m.a.w. de week is bijna voorbij.

Dan komt donderdag. Je bent er bijna. Donderdag is eigenlijk een vrijdag in vermomming: valse snor, bolhoed, you name it. Laten we mekaar geen Liesbeth noemen; als je het tegen donderdag nog niet gedaan hebt gekregen, dan gaat het niet meer gebeuren deze week.

Vrijdag is... nou ja, vergeet vrijdag. Als je rond 14.00 niet begonnen bent met drinken en om 16.00 nog niet gefantaseerd hebt over Congolese tweelingzussen die met dodo-veren je genitaliën kietelen, dan heb je niet geleefd.

Maar dinsdag... fucking hell. Blijf even bij de les. Dinsdag, de rotzak, geniet van geen enkele van die verzachtende omstandigheden. Dinsdag is een compleet andere zak stro. Geprangd tussen maandag en woensdag, dat is min of meer alles wat we weten over dinsdag. Dinsdagen vinden plaats. Daarover is de wetenschap eenduidig. Dinsdagen zijn niet leuk. Slechts weinigen kissebissen daarover. Wat dinsdag zoveel erger maakt dan pakweg maandag is dat je niet doorhebt waarom het precies zo'n afgrijselijke dag is. Dat kan ook niet. 'Dinsdag' is ongrijpbaar, zoals donkere materie of het 'wij' in wijwater. Dat wat zich bevindt tussen hemel en aarde, zoals Shakespeare zei. Of was het Gary Barlow? Anyway, dinsdag is klote. Verwacht geen vriendelijke e-mail van mij op dinsdag. Als het even kan stuur ik gewoon niks. Ik verberg me, bescherm mezelf tegen de wereld, of beter nog: andersom.

Wat ik probeer te zeggen: maandag, hoewel vermaledijd door velen, is nog de slechtste niet. Op maandag kan je je bijvoorbeeld koesteren in de warme herinnering van een geslaagde zaterdagavond, een speciale ontmoeting. Jij bijvoorbeeld! Wat een avond, toch? Voor zover ik me de dingen herinner. Mijn excuses nog eens vanwege de benevelde aggregatietoestand. Ik drink normaal niet zo veel. Toch niet op een weekdag. Zaterdagen zijn een andere zaak. Plus: hoe vaak is het 25 graden in oktober? Ik weet niet of ik dat broeikaseffect helemaal zo erg vind. Tjonge, ze kunnen nogal een stukje panikeren en peeuwen daarover. Mensen zijn zoveel vriendelijker bij warm weer. En ze drinken ook meer, wat dan weer de kans vermindert dat ze autorijden. Minder autorijden betekent minder broeikasgassen. Het probleem lost zichzelf sneller op dan een klontje suiker in een hete kop koffie. Speaking of which... momentje!

En ik blijf maar doordrammen. Vooreerst: hoe gaat het? Was je goed thuisgekomen? Ik hoop dat je niet al te lang hebt moeten wachten op die taxi. Die van Brussel nemen nogal eens hun tijd,